

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

ARMASTUSEÖÖ

Originaali tiitel:
Diana Palmer
Night of Love
2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 1993 by Diana Palmer
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04360819
ISBN 978-9949-82-398-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

PROLOOG

Steven Ryker marssis Ryker Airi lennukompanii kabinettis talle iseloomuliku energilisusega edasi-tagasi, suitsetas sigaretti, mida vihkas, ja tõi kuuldavale vaikkeid roppusi. Peatükk tema elus, mille ta neli aastat tagasi sulges, oli uuesti avanenud ning paljastanud veritsevad hingehaavad.

Meg oli tagasi.

Steven ei teadnud, mida ta kartis. Tegemist polnud seisundiga, mida ta oleks kunagi endaga seostanud. Aga asjalood olid muutunud. Kui Meg tema juurest ära läks, et New Yorgis baleriinina läbi lüüa, oli Steven läbi teinud leinaperioodi. Lohutanud end ühe hakkamist täis naisega teise järel. Aga lõpuks oli ta painavate mälestustega üksi jäänud. Need tegid haiget ning et nood ikka veel

valutasid, selles süüdistas ta Megi. Ta tahtis, et naine kannataks samamoodi kui tema. Ta tahtis näha Megi ilusaid silmi täitumas pisaratega, tahtis peenel, pehmete blondide juustega raamitud näol näha valu. Ta tahtis lohutust põrgu eest, kuhu Meg oli ta paisanud, kui sõnagi lausumata lahkus, kuigi oli lubanud talle naiseks tulla.

Steven kustutas sigareti. See oli harjumus, nagu ka Megi armastamine. Ta vihkas mõlemaid: sigarette ning blondi mälestust oma minevikust. Ükski naine polnud teda varem maha jätnud. Loomulikult polnud ta ka kunagi ühelegi naisele abieluettepanekut teinud. Enne kuni Meg teda suudles, tänuks kingituse eest, mille Steven talle kaheksateistkümnenda sünnipäeva puhul üle andis, oli üksi elamine talle meeldinud. Siis aga muutus ta elu täielikult.

Nende isadest said äripartnerid, kui Meg oli neliteist ja tema vend David natuke vanem. Perekonnad hakkasid suhtlema ja said lähedasteks. Stevenist ja Davidist said parimad sõbrad, aga Megi puhul oli tegemist armsa tüütusega, keda tuli välja kannatada. Aga tüütusest kasvas imekaunis šikk naine, kes sulatas jää Steveni kõva südame ümbert. Ta oli andnud Megile kõik endast oleneva ja talle kuuluva. Ja sellest polnud piisanud.

Steven ei suutnud andestada, et naine teda ei tahtnud. Ei suutnud tunnistada, et kinnisidee Megist oleks naise lahkumisel talle peaaegu terve mõistuse maksnud. Ta tahtis kättemaksu. Ta tahtis Megi.

Ta vandus, et leiab võimaluse, kuidas naine tasuma panna. Meg oli jalale viga teinud ega saanud mõnda aega tantsida. Aga tantsukompanii, kus ta töötas, oli tõsistes rahalistes raskustes. Kui Steven kaardid õigesti lauale laob, on tal võimalus veeta Megi käte vahel see üks maagiline öö, millest ta oli unistanud aastaid. Ent seekord pole tegu armastuse ja ihaga. Vaid kättemak-suga. Meg oli tagasi. Ja Steven kavatses sisse nõuda tasu kõige eest, mida naine talle teinud oli.

1

Meg oli tujust ära juba enne, kui läks telefonile vastama. Ta oli tugipuu ääres harjutanud, ning teda häiris, kui miski segas ta keskendumist. Vigastuse tõttu oli ta tulnud Kansase osariigi Wichita linnas asuvasse perekonnakoju sunnitud puhkust pidama. Meeleolu ei paranenud, kui ta toru võttis ja avastas, et teisel pool on üks Steven Rykeri naistest.

Steven, Ryker Airi lennukompanii president, oli terve pärastlõuna Davidi, Megi vennaga, tennist mänginud. Tuli välja, et oma kõned oli ta siia suunanud. Megi ärritas, et pidi mehe sõbrannaga rääkima. Aga samas oli ta Steven Rykeri osas alati omanikuinstinkti tundnud; ammu enne seda, kui läks Wichitast New Yorki balletti õppima.

„Kas Steven on seal?“ nõudis naishääl.

Polnud kahtlust, et tegu oli järjekordse Steve'i alluvaga, kes ühtlasi ka armukese ülesandeid täitis, mõtles Meg vihaselt. Nojah, sellest konkreetsest isendist siin saab ajalugu. Kohe praegu.

„Kellega ma räägin?“ venitas Meg.

Järgnes vaikus. „Mina olen Jane. Kes teie olete?“

„Mina olen Meg,“ vastas ta nipsakalt ning püüdis mitte naerma hakata.

„Oh!“ Hääl teisel pool viivitas. „Hästi, kas ma saaksin palun Steve'iga rääkida?“

Meg keerutas telefonijuhet ümber sõrme ja madaldas oktaavi võrra häält. „Kallis?“ nurrus ta, huuled vastu toru surutud. „Oh, kallis, ärka ometi. Jane helistas ja tahab sinuga rääkida.“

Oli kuulda, kuidas teisel pool toru raskelt sisse hingati. Meg, kes oleks otsekui teise naise mõtteid lugenud, surus maha naerukihina. Sinised silmad ta leebes ovaalses näos, mida raamisid kahvatublondid, pealaele lohakasse krunni seotud juuksed, särasid.

„Ma pole *kunagi*...!“ Megi kõrva pahises vihane hääl.

„Oh tead, sa tõesti peaksid,“ segas Meg vahele ja ohkas teatraalselt. „Tä on voodis nii *imeline*. Steve, kallike...?“

Toru löödi hargile nii kõvasti, et see oleks võinud trummikile lõhkuda. Meg kattis saleda käega suu ning pani toru hargile. Paras sulle, Steven, mõtles ta.

Ta pööras ringi ja kõndis ettevaatlikult tuppa, mille David oli õe tarvis vanast ballisaalist harjutusruumiks

ümber kujundanud. Tihti see kasutamist ei leidnud, sest Meg veetis enamiku ajast New Yorgis, aga vennast oli see imeliselt hoolitsev ekstravagantsus. Davidil nagu ka Megil oli Ryker Airi aktsiaid. David oli ka kompanii asepresident. Aga nende kadunud isa oli proovinud vahetult enne surma firmat üle võtta ning perekonna vana raha sinna ohvriks toonud. Isa oli kaotanud ja ettevõtte oleks peaaegu krahhiga lõpetanud. Nii oleks juhtunud, kui sekku- nud poleks üleloomuliku ärivaistuga Steven Ryker. Steve tõi kastanid tulest välja ja arendas firma uuesti maksujõu- liseks. Enamik sellest kuulus nüüd talle. Ja nii oligi õige, mõtles Meg heatahtlikult. Taevas ise nägi, et mees oli kõik need aastad kõvasti tööd rüganud.

Harjutusi tehes hakkas Megi piinama südametunnis- tus. Poleks olnud vaja Steve'ile ja ta praegusele armuke- sele probleeme tekitada. Nende kihlus oli lõppenud neli aastat tagasi ning Meg oli juba ammu loobunud tund- mast, nagu oleks tal mehele mingi omanikuõigus.

Mõttesse süvenenult haaras ta suure saunalina ja kat- tis sellega oma pika graatsilise kaela, roosa trikoo, sääri- sed ja armetu väljanägemisega varvaskingad. Ta silmitses neid viimaseid kurvalt. Kingad olid nii kallid, et ta pidi treeningute ajal kandma vanu, ning kõik, kes teda nendes nägid, olid veendunud, et Meg on rahast täiesti lage. Mis oli peaaegu õige. Sest vaatamata Ryker Airi aktsiatele – kompanii, mille Steveni isa ning Megi ja Davidi isa olid koos rajanud – *oligi* Meg tegelikult vaene. Pärast kolme-

aastast õppimist endise priimabaleriini juures, kellel oli New Yorgis oma stuudio, oli ta aasta tagasi liitunud New Yorgi tantsukompaniiga tavalise reatantsijana. Esimene sooloroll veel ootas esitamist. Eeldatavasti on ta pärast seda karjääritähist rohkem nõutud ja hakkab saama suuremat palka. Seda siis, kui ta hüppel ei kuku, nagu oli juhtunud nädala eest. Mälestus tegi sama palju haiget kui hüppeliiges ise. Säärane kohmakus talle ühtegi tipprolli ei too. Ning nüüd pidi ta muretsema, kuidas viga saanud sidemed tagasi vormi saada. Füsioterapeudi soovitatud ja kirjeldatud harjutusest oli abi. Aga vajalike lihaste liigutamine oli piinavalt aeglane ja väga valus. Samuti pidi kõik toimuma väga ettevaatlikult, et vigastus hullemaks ei läheks.

Näol endiselt enesekindel naeratus, suundus ta tagasi treeningharjutusi tegema. Ta üritas keskenduda liigutuste sujuvusele ning mitte mõelda vältimatule tülile, mis ootab ees, kui Steve saab teada, mida Meg ta kallimale öelnud oli. Tundus, et alates hetkest, kui Meg oli neliteist ja nende isadest said äripartnerid, oli mees ta elus kogu aeg mingit rolli mänginud. Isa oli Steve'i algusest peale jumaldanud. Nagu ka David. Aga Meg oli teda kohe vihkama hakanud.

Esimesed paar aastat polnud Meg vaevunud oma vaenulikkust varjama ning hambad ja küüned käiku lasknud. Aga tema kaheksateistkümnenda sünnipäeva eelõhtul olid nende suhted päris ootamatult muutunud.

Steve oli kingituseks üle andnud peene pärlikee ja Meg oli tänutäheks teda veidi häbelikult suudelnud. Ainult et mehe kõrgete põsesarnade asemel oli Meg tabanud kõva ja karmi suud.

Kui aus olla, siis oli Steve täpipealt samasuguses šokis nagu Meg. Aga selle asemel et eemale tõmbuda ja asi naljaks pöörata, järgnes päris ootamatult uus suudlus, mis oli ilmeksimatult kirglik ja peaaegu meeleheitlik. Kui see lõppes, ei öelnud kumbki midagi. Steveni hõbehallid silmad sähvisid ohtlikult ning ta oli järsku toast sõnagi lausumata lahkunud.

Aga suudlus oli muutnud viisi, kuidas nad teineteist nägid. Ka nendevaheline suhtlemine muutus. Vastumeelselt, justkui poleks saanud sinna midagi parata, hakkas Steven teda kohtingutele viima ja tegi kuu aja pärast abieluettepaneku. Meg oli tolleks ajaks balletist nii sisse võetud, et hoolimata marulisest kirest ja armastusest Steve'i vastu, tõmbasid teda korraka nii abielu kui tantsimine. Seda ilmselt tajudes oli Steven temperatuuri juurde keeranud. Pikk kurameerimine oleks peaaegu lõppenud seksiga. Steven oli kaotanud kontrolli ja tema ootamatu tulisus oli Megi hirmutanud. Järgnes tüli ja mees ütles talle paar jõhkra sõna.

Samal õhtul pärast tüli viis Steven oma endise armukese Daphne väga avalikult linna peale ja järgmise päeva ajalehe seltskonnakroonika veerus ilmus paarist üheselt mõistetav foto.